

LA DAMA DE LA BOIRA

Carla Montero

Columna

CARLA MONTERO
LA DAMA
DE LA BOIRA

Traducció de Núria Parés Sellarès

COL·LECCIÓ CLÀSSICA

TÍTOL ORIGINAL: *LA DAMA DE LA NIEBLA*

PRIMERA EDICIÓ: SETEMBRE DEL 2025

© CARLA MONTERO MANGLANO, 2025

AQUESTA EDICIÓ S'HA PUBLICAT GRÀCIES A L'ACORD AMB HANSKA LITERARY

& FILM AGENCY, BARCELONA

© DE LA TRADUCCIÓ: NÚRIA PARÉS SELLARÈS, 2025

© EDITORIAL PLANETA, S. A. / EDICIONES DESTINO

© COLUMNA EDICIONS, LLIBRES I COMUNICACIÓ, S.A.U.

AV. DIAGONAL, 662-664 - 08034 BARCELONA

ISBN: 978-84-664-3423-2

DIPÒSIT LEGAL: B. 12.366-2025

FOTOCOMPOSICIÓ: GRUP62

IMPRÈS A CATALUNYA - PRINTED IN CATALONIA

www.columnaedicions.cat

La lectura obre horitzons, iguala oportunitats i construeix una societat millor. La propietat intel·lectual és clau en la creació de continguts culturals perquè sosté l'ecosistema de qui escriu i de les nostres llibreries. En comprar aquest llibre contribuïu a mantenir aquest ecosistema viu i en creixement. A Grup62 agraïm que ens ajudeu a donar suport així a l'autonomia creativa d'autores i autors perquè puguin continuar desenvolupant la seva funció.

Adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos)

si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra.

Podeu contactar amb CEDRO a través del web www.conlicencia.com

o per telèfon al 91 702 19 70 / 93 272 04 47.

Queden expressament prohibits l'ús o la reproducció d'aquest llibre o de qualsevol de les seves parts amb el propòsit d'entrenar o alimentar sistemes o tecnologies d'intel·ligència artificial.

Diumenge, 8 d'agost

L'ambient era eixordador. Quinze automòbils de competició saturaven l'aire amb el rugit estranyament agut dels seus motors, com el d'un eixam de milions d'insectes. Rodaven a una velocitat de vertigen per aquell circuit que recorria els carrers de Montecarlo i, al seu pas, la multitud cridava i victorejava amb entusiasme. La intensa llum de la tarda es reflectia als edificis blancs, al mar i a l'asfalt, que brillava com si estigués acabat d'envernissar. Feia una calor sufocant.

L'Anton Behra, al volant del seu Verus B1, va fer un cop d'ull al retrovisor. El morro d'un dels Maserati entrava i sortia del seu camp de visió, a l'aguait com un depredador d'ullals afilats. No podia permetre que l'encalcés. Si no mantenia aquella sisena posició almenys durant les primeres voltes, perdria les opcions d'arribar al podi. Això seria el seu final.

Va mirar el velocímetre: cent quaranta quilòmetres per hora. Ja anava al màxim en aquell pendent ple de

sots. Tanmateix, es va arriscar a endarrerir la frenada. Només el separaven cent metres del final de la recta, però ho podia fer. Era un bon pilot, continuava sent el millor. Va mantenir el peu a fons a l'accelerador. El cotxe va vibrar. Ell mateix tremolava de cap a peus i estava amarat de suor; respirava com un toro brau i tot i així li faltava l'aire. El cor li sortiria per la boca, es trobava molt malament, però havia de continuar rendint al màxim. La fúria el sostenia. Estava a punt d'agafar el revolt i circulava a cent seixanta quilòmetres per hora; havia de frenar immediatament o s'encastaria contra l'edifici. Va voler esperar un segon més. Llavors se li va emboirar la vista.

Va tenir un breu flaix de consciència en què va veure que la carretera es recargolava i l'edifici del xamfrà li queia a sobre. Va sacsejar el cap, va serrar les dents i va enfonsar el peu al fre. Va embragar i va posar primera. Els pneumàtics van xerricar. Va girar el volant i va aconseguir sortir del revolt. Va passar tan a prop del mur que l'hauria pogut tocar amb la mà.

No s'ho podia creure. Havia estat a punt de matar-se. Havia recuperat el control del cotxe i dels sentits a l'últim instant. Li va sobrevenir una arcada, però a l'estómac ja no li quedava res per vomitar. L'olor de gasolina i de goma cremada li regirava la panxa, una cosa que no li havia passat mai. Es va aferrar al volant i va anar traçant aquell tram endimoniat del circuit amb una terrible sensació de mareig: el revolt de Mirabeau, la paella de l'estació, el revolt Portier. Al fons, la lluisor intensa del sol sobre el mar li va lacerar les pupil·les dilatades. La cara li regalimava de suor i li feien mal tots

els músculs del cos amb cada cop de volant, amb cada batzegada que el sacsejava dins de la cabina. Va posar segona, tercera, quarta, va tornar a prémer l'accelerador després de Portier, al llarg del bulevard de Lluís II.

Aquell maleït Maserati l'havia atrapat. Va veure com li ficava el morro buscant un forat per avançar-lo i li va barrar el pas. Cagondena... L'estómac li feia molt de mal i la bilis li amargava la boca. Li pesaven les parpelles. Li costava fixar la vista a la carretera: l'entrada del túnel semblava que es desdoblés i ballés davant dels seus ulls. Va parpellejar i es va passar la mà per les ulles entelades. Què coi li estava passant?

Va notar una forta fiblada a l'estómac; se li va tallar la respiració. Va deixar anar una mà del volant i es va pressionar l'abdomen. Va alçar el peu de l'accelerador. El Maserati el va avançar abans d'entrar al túnel.

L'Anton Behra va esgaripar un renec rabiós, que era de dolor i de còlera alhora. Tenia la sensació que treia escuma per la boca quan va tornar a subjectar el volant i a enfonsar el peu a l'accelerador. Es menjaria aquell maleït fill de puta a la propera recta, tan bon punt sortís del túnel de Larvotto. Per Satanàs que se'l menjaria. Li arrencaria la fotuda pintura quan l'avancés. Si no era abans de la xicana, després. El dolor li continuava abrusant l'estómac i l'aire no li arribava als pulmons, però en Behra no deixaria que aquelles sensacions el dominessin: aprofitaria la ràbia i la ira per tirar endavant i conduir com el campió que continuava sent.

El Verus B1 de color porpra, amb el número 15 al lateral, es va dirigir a la xicana del port a l'esgarrifosa velocitat de cent vuitanta quilòmetres per hora. El seu

pilot va frenar de cop. Les rodes van xerricar i van deixar a l'asfalt un parell de roderes negres i fumejants que van desprendre una olor acre en l'aire. Però no va girar.

Un crit d'espant va recórrer les grades quan el bòlid va anar directe contra les proteccions, va rebotar, va travessar la pista llançant espurnes i es va estampar contra el mur del port. L'impacte va ser tan brutal que el cotxe va sortir disparat donant voltes de campana entre un estrèpit de ferros retorçats i vidres trencats, fins que, amb un cop sec que va fer posar els pèls de punta, va aterrar de costat sobre l'asfalt. Llavors, una violenta explosió el va embolcallar en una gran bola de foc. Les flames van devorar el cos de l'Anton Behra, que, atrapat a la cabina, es va cremar en qüestió de segons sense que ningú pogués ni tan sols acostar-se a aquell infern.

Dimarts, 10 d'agost

Els molls del port d'Hèrcules mostraven una estranya calma després de l'enrenou i la tensió del cap de setmana. Només se sentia el repic de les aigües tranquil·les contra el dic i els bucs dels iots que estaven atracats, la conversa a mitja veu d'uns pescadors que organitzaven els arreus abans de sortir a pescar i el llunyà guirigall d'uns nois que es capbussaven al mar des d'un pantalà.

A primera hora de la tarda, poc després de dinar, queia un sol de justícia sobre els carrers i la gent semblava que s'havia refugiat a les terrasses i els jardins o en qualsevol espai interior que assegurés una bona ombra i una mica d'aire fresc.

De totes maneres, la ciutat no trigaria gaire a recuperar l'esperit festiu. En aquella època de l'any, la capital del Principat de Mònaco era un formiguer de glamour i ostentació, perquè era una de les destinacions d'estiueig preferida dels rics i poderosos. Tan bon punt es pongués el sol tornarien els models d'alta costura als

bulevards, les vetllades refinades a les vil·les i als hotels de cinc estrelles, els automòbils de luxe a les carreteres i el xampany a tot arreu. Els rics tenien facilitat per sobreposar-se a la tragèdia. Amb les butxaques plenes de bitllets era més fàcil oblidar.

Això era el que pensava en Jules Lafont, que no era ric ni de bon tros. Si ho hagués sigut, no s'hauria estat fregint de calor a l'hora de la migdiada.

Va ensumar l'aire dens: feia olor de brea i peix. Es va treure el barret i es va eixugar el front amb el mocador. Va esbufegar mentre tornava aquell tros de tela ja gairebé xop a la butxaca dels pantalons. Odiava l'estiu. Odiava la calor. Va travessar el moll arrossegant els peus; la jaqueta, arrugada sota el braç. Va sospesar si se la posava per a la seva visita, però de seguida va desestimar la idea. No era un home a qui li preocupés gaire el protocol, i menys quan es tractava d'una visita de feina i no de cortesia. Si aquells potentats s'ofenien pel seu aspecte, pitjor per a ells. No era pas allà per complaure'ls.

Es va aturar un instant quan va comprovar que, des d'on era, gairebé a tocar del iot on es dirigia, s'albirava, a pocs metres, el lloc de l'accident: després de la sortida del túnel de Larvotto, al final de la recta paral·lela al mar que acabava en un pronunciat revolt. Aquell revolt... Encara era visible l'esgarrifós residu negre de sutge i greix que havia deixat el cotxe en flames.

Amb un gruny i un gest de fatalitat es va encaminar finalment cap a l'embarcació, que l'esperava amb un lleuger balanceig atracada al moll. Era bonica. Més de vint metres d'eslora, el buc blanc, la coberta de fusta fosca. Bandera francesa i el poc original nom de *Li-*

berté. Un tendal a la popa oferia una convenient ombra a un conjunt de taula i butaques de vímet amb coixins de ratlles blaves i blanques. Assegut en una de les butaques, d'esquena al moll, un home jove escoltava la música d'un gramòfon amb un got de licor a la mà i, sobre els genolls, un diari obert que no llegia, perquè tenia la vista perduda cap endavant, cap al mar. En un cendrer hi fumejava una burilla encesa.

—*Bon après-midi, monsieur* —va saludar en Lafont des de terra.

El jove es va girar desconcertat, com si s'acabés de despertar, i el diari li va caure dels genolls; amb moviments apressats, va deixar el got a la taula i el va recollir de seguida. Amb el diari a la mà, es va posar dret mentre s'ajustava les ulleres sobre el pont del nas. Era alt. Anava vestit amb uns pantalons blancs i una d'aquelles camises de màniga curta amb dos botons al coll que portaven els tennistes i que semblava que agradaven molt als joves. La tela prima se li enganxava al tors, de musculatura ben definida. En Lafont va pensar que, malgrat la seva vestimenta informal i d'anar descalç, semblava molt més elegant que no pas ell amb el seu trajo barat, arrugat i gastat. Era pel seu aire, aristocràtic i distingit, amb un bigoti prim i les ulleres de muntura de carei que li conferien un aspecte d'il·lustrat. I el paio no suava ni una gota.

El jove va apagar el gramòfon, i la música moderna americana que, en opinió de l'inspector, no tenia cap mena d'harmonia, va deixar de sonar.

—Bona tarda... El puc ajudar? —va respondre en un perfecte francès amb un lleugeríssim accent.

—Busco madame Behra. Tinc entès que s'allotja en aquest vaixell.

—Sí... Eh... Sí... Qui la demana?

En Lafont es va treure la placa de la butxaca de la camisa.

—Policia judicial. Sureté Publique.

El jove va tornar a vacillar, mostrant el mateix rictus d'alarma que mostrava tothom davant d'aquella placa.

—Li he de fer unes preguntes —va insistir en Lafont—. Sobre la mort de monsieur Behra.

—Ja... Està descansant. Ha de ser ara?

En Lafont només va haver de canviar l'expressió perquè el noi ho entengués.

—Sí... Esclar... Ara. Pot...? Pot pujar al vaixell vostre o...?

El jove no havia acabat la frase i el rabassut policia ja avançava per la passarel·la que comunicava el moll amb la popa del iot preguntant-se si aquella fusta suportaria el seu pes. No tenia ganes d'esbrinar-ho, de manera que la va travessar amb un parell de passos ràpids i va saltar, tot i que amb poc estil, a la coberta, aterrant com si fos un saltamartí. Es va agafar al pal del tendal per no caure i per evitar que aquell jovenet que ja estenia els braços cap a ell l'hagués d'aguantar, cosa que li hauria resultat molt humiliant.

—Vol seure? Monsieur...

—Lafont. Inspector Lafont. I vostè és?

—Eduardo de Aranzana.

El jove va fer el gest de donar-li la mà, però va intuir que l'altre no li correspondria i se la va ficar a la butxaca.

—Vostè també corre amb aquests trastos, oi?

—A vegades, per diversió, però no soc pas pilot professional.

—Entesos. Ho aprofitaré per parlar amb vostè també.

L'espanyol no va semblar gaire entusiasmat amb la idea de l'inspector.

—Bé, jo... Vaig córrer el dissabte. Vaig participar a la Copa del Príncep Rainier, la de turismes. L'Anton... Monsieur Behra va córrer el diumenge, a la categoria superior.

—Ja ho sé. Vostè va abandonar la cursa a la cinquena volta.

Una de les coses que feia bé l'inspector Lafont era preparar-se a fons els interrogatoris. El dia abans havia estat estudiant a consciència les llistes de participants al gran premi del cap de setmana i recopilant-ne informació.

—Vaig tenir un problema amb la bomba de gasolina.

—Ja. La qüestió és que vostè coneixia monsieur Behra, oi? També em farà falta el seu testimoni.

—Però és que la seva mort no... Vull dir que ha estat un accident, no? Aquestes coses passen, per desgràcia.

—Això és el que intentem esbrinar, monsieur De Aranzana, això és el que intentem esbrinar. Vagi a buscar la madame, si és tan amable.

—Sí, esclar.

El jove, amb el posat d'un col·legial obedient, va desaparèixer per una porta cap a l'interior del iot. *Mas-*
sa refinat, va pensar en Lafont. Sovint aquests rics es

passen amb les bones maneres i semblen damiselles de la cort. I caminant descalç com una pagesa... Al parer de l'inspector, no era cosa d'homes ensenyar els peus.

Quan es va quedar sol, el policia ho va aprofitar per treure's el barret. Com que el mocador estava xop, va decidir eixugar-se la suor amb la màniga de la jaqueta. Després va deixar el barret mullat i l'americana, que semblava un parrac, en una de les butaques. Es va repenjar a la barana. No li agradava notar que el terra es movia sota els seus peus: només li faltava marejar-se en un maleït vaixell atracat. Va agrair un instant de brisa que es va esquitllar per sota el tendal i li va refrescar el clatell, tot i que això no li calmaria la set. Va mirar amb delit el got de licor que l'espanyol havia deixat a sobre la taula.

Mentre rumiava si fer-ne un xarrup d'amagat, va aparèixer el jove.

—De seguida vindrà la Mi... la madame. Puc oferir-li alguna cosa per beure mentrestant? Aigua...? Una llimonada, potser...?

—Què beu vostè?

El jove va mirar el got com si no el recordés.

—Conyac?

—Conyac, sí. Doble i amb gel. Aquesta tarda fa molta calor.

Hi havia un moble bar convenientment a prop. Això era una de les coses que en Lafont admirava d'aquella gent: sabien com fer-se la vida més fàcil.

L'Eduardo de Aranzana encara no havia acabat de preparar la beguda quan madame Behra va emergir de l'interior del iot per unes escales.

—Inspector —va dir, allargant-li una mà que ell va estrènyer breument.

—Bona tarda, madame. Perdoni la intromissió. Intentaré no robar-li gaire temps.

—El que calgui. Però segui, sisplau.

En Lafont s'hauria estimat més quedar-se dret com a mostra de la brevetat i l'autoritat de la seva visita. L'actitud era important. Tanmateix, es va sorprendre fent el que ella li deia. Es van acomodar l'un davant de l'altra; la butaca de vímet va cruixir escandalosament sota el pes del policia. Gairebé al mateix temps, van arribar les begudes: el conyac que ell havia demanat i el que semblava una llimonada per a la dona. En Lafont va prendre nota de la manera com l'espanyol s'havia anticipat als desitjos de la dama i de com ella rebia el got amb un somriure suau i l'hi agraïa amb una carícia a l'avantbraç.

Si bé no havia deixat d'observar la dona des que havia aparegut a la coberta, va aprofitar per examinar-la amb més detall mentre bevien. Havia vist algunes fotografies de la madame a la premsa, perquè era força popular en el món de l'automòbil i de la publicitat, però sens dubte, no li feien justícia.

Era jove, molt més del que s'havia imaginat basant-se en aquelles imatges on apareixia maquillada en excés i pentinada de manera artificiosa. A més, tenint en compte que el seu difunt marit passava dels quaranta, el policia s'esperava una dona força més madura. Aquella devia fer poc que havia complert els vint-i-cinc, com a molt. Era bonica, tal com ja sabia per les fotos; tanmateix, al natural no resultava una bellesa ex-

plosiva, sinó al contrari, més aviat discreta, de trets delicats excepte per uns ulls molt grossos del color de la mel i la forma de les ametlles que li il·luminaven tota la cara. En aquell moment, estaven una mica irritats i envoltats d'unes profundes ulleres. Falta de son o abundància de llàgrimes, va concloure el policia. O potser les dues coses. El seu aspecte aquella tarda era senzill, més que quan posava en una festa de societat o sobre el capó d'un cotxe de luxe o subjectant un perfum, lluint un banyador o recomanant unes pastilles per a la tos. Els cabells, una mica més foscos que els ulls, li queien en ondes a l'alçada d'un mentó ben definit. No portava maquillatge, només les ungles pintades de vermell. Anava vestida amb pantalons negres i una brusa vaporosa del mateix color, que semblava que flotés sobre el tors esvelt; uns pits turgents s'insinuaven al final d'uns quants, massa, botons descordats. A l'inspector aquell dol li va semblar estrany, modern en excés. No s'havia engalanat amb cap joia, ni tan sols l'anell de casada.

Però el que més va cridar l'atenció del policia va ser el considerable hematoma que tenia a la temple, a prop de l'ull dret.

—Em sap greu la seva pèrdua, madame Behra.

La jove va agrair el condol amb un moviment de cap, però va parlar per corregir-lo.

—Kovac. Mila Kovac. No faig servir mai el cognom del meu marit. Per evitar confusions quan competim junts. Competíem...

—Sí. Ja he vist que vostè també figura a la llista de pilots. No hi ha gaires dones conduint.

—En som unes quantes, no es pensi, tot i que de-

pèn de les competicions. N'hi ha que són exclusivament per a dones, però algunes preferim participar a les mateixes que els homes.

—Vostè formava equip amb el seu marit...

—A vegades. Sobretot en ral·lis i curses de resistència.

—Ah, sí, com les 24 Hores de Le Mans, oi?

—Sí, Le Mans és una de les proves que corriem en equip. Als grans premis ens hem alternat al volant quan l'Anton no ha pogut córrer. Però, en general, és ell qui pilota el cotxe.

—Tal com va ser el cas de diumenge.

—Exacte. La tarda anterior jo vaig córrer la Copa del Príncep Rainier.

Havia quedat tercera, cosa que, en opinió de l'inspector, era una posició sorprenentment bona per ser una dona. Sobretot, perquè havia deixat enrere un munt d'homes; entre d'altres, aquell Eduardo de Aranzana que ara es mostrava tan sol·lícit amb ella, tot gestos d'afecte i consol. També havia superat la seva eterna rival, la Vivi Nîmes, l'estrella femenina del moment. A l'inspector Lafont li costava de creure que aquella criatura tan dolça que tenia davant seu es comportés amb l'agressivitat d'una fera a la pista de carreres. I, en qualsevol cas, tot allò de les dones al volant li semblava força indecorós. Què se'ls havia perdut a elles entre mecànics i aventurers, lluny de la llar i jugant-se la vida sense cap necessitat? No, no era decent. No ho haurien de permetre.

—Kovac no és un cognom francès —va canviar de tema.

—Perdoni, però què hi té a veure això amb la mort de l'Anton?

L'espanyol, que s'havia assegut al costat de la jove, va saltar en actitud protectora, atribuint-se un paper que la dona de seguida va mostrar que no li havia concedit.

—No, no ho és —es va afanyar a contestar ella—, és hongarès. Els meus pares eren emigrants: se'n van anar de Budapest quan es va instal·lar la república soviètica al país. Però jo tinc passaport francès, l'hi puc ensenyar.

A l'inspector li començava a agradar aquella dona. El seu discurs, la seva actitud i la seva mirada transmetien un caràcter que desmentia l'aparent fragilitat del seu aspecte. Feia tot just un parell de dies que acabava de perdre el marit i, no obstant això, ni la veu li havia tremolat ni les llàgrimes li havien aparegut als ulls. Qualsevol vídua que es volgués mostrar afligida hauria interpretat el numeret del dol d'una manera escandalosa. Ella no. La seva tristesa quedava patent sense dramas.

—No cal que me l'ensenyi, madame. Tal com bé ha apuntat el cavaller, la meva pregunta no té res a veure amb la investigació, només era curiositat.

L'al·ludit, lluny d'aplacar l'ímpetu, es va tornar a posar a la defensiva:

—I a propòsit d'aquesta investigació... Per què? Per què intervé la policia en el que és un desgraciat accident de cursa?

A en Lafont li va semblar que, en presència de la noia, aquell jove Quixot, que al principi s'havia mos-

trat apocat i vacil·lant es veia en l'obligació de treure pit.

—Potser sí. Potser ho és —va concedir—. Tanmateix, els organitzadors del gran premi sembla que no n'estan tan segurs com vostè, monsieur. En la investigació preliminar de l'accident han descobert algunes anomalies que s'han vist amb el deure de denunciar al jutge, el qual, per la seva banda, ha decidit obrir diligències. Però, escolti, potser al final s'acaba demostrant que no ha estat res més que... Com ho ha dit? Un accident de cursa? Tant de bo... Serà molt millor per a tothom. Molt millor per a tothom.

—L'Anton no va girar —el va interrompre ella amb la mirada perduda, com si pensés en veu alta—. No va girar quan va entrar a la xicana.

—Es refereix al revolt?

—Hauria d'haver girat per agafar-lo, però no ho va fer.

—Vostè ho va veure?

—No, però molta gent sí, i no es parla de res més. I també de les marques dels pneumàtics a l'asfalt: es veu que va clavar els frens, però tot i així se'n va anar de dret contra les proteccions.

En aquelles proteccions, el pilot havia perdut el control del cotxe, que havia sortit disparat contra els murs del port, havia fet dues voltes de campana i, després d'aterrar de costat a la pista, s'havia encès. Això deia l'informe de la investigació.

—No ho comenten davant meu, esclar —va continuar ella—. No volen parlar-ne per no afligir-me, però... —va afegir, posant afectuosament la mà sobre el genoll

del jove Aranzana—. Disculpi si l'Eduardo es mostra una mica brusc. Ell, com els altres, només em vol protegir —va dir, dedicant-li un somriure trist que l'altre li va tornar mentre li estrenyia la mà.

—Protegir-la de què?

—D'una veritat dolorosa: que... potser jo n'he tingut la culpa.

El policia va alçar una cella, la màxima expressió que es permetia durant els interrogatoris. La jove es va incorporar i va agafar una capsa metàl·lica que hi havia a sobre la taula; la va obrir i va oferir un cigarret a l'inspector. Ell va refusar l'oferiment amb un gest i, tot seguit, va beure un trago de conyac i va continuar amb l'interrogatori.

—La culpa?

L'espanyol li va encendre el cigarret a la dona. Després va fer el mateix amb el seu. Madame Kovac va fer una pipada abans de respondre i l'inspector va percebre un lleuger tremolor a la mà amb què subjectava el cigarret.

—Li vaig dir que no corregués, però no em va voler fer cas. Hauria d'haver insistit, l'hi hauria d'haver impedit. Ens vam discutir... —va dir, deixant anar una glopada de fum. Tenia la mirada fugissera, fins al punt que en Lafont no aconseguia que hi hagués contacte—. Per això jo no era als boxs i no vaig veure l'accident, perquè m'havia quedat al vaixell. Estava tan enfadada amb l'Anton després de la discussió que no vaig voler anar a veure'l córrer. I ara ell... —Es va mossegar els llavis.

—Per què el seu marit no hauria d'haver corregut?

—Perquè no es trobava bé. Havia menjat alguna cosa que se li havia posat malament i s'havia intoxicat. Les hores prèvies a la prova les va passar vomitant, però estava tan entestat a córrer aquella maleïda cursa que...

—I hi havia algun motiu especial perquè no se la volgués perdre?

La jove va tornar a fumar. Pipades curtes, nervioses. Continuava sense mirar l'inspector.

—Mila, no tens per què... —va intervenir l'Aranzana, que després es va encarar amb l'inspector—. Escolti, em sembla que ja n'hi ha prou. Si vol continuar amb aquest interrogatori, que sigui amb una ordre judicial i en presència d'un advocat.

—Però monsieur, no cal posar-se així —va dir en Lafont, somrient amb condescendència—. Això no és cap interrogatori, només és una conversa, i la madame no està acusada de res. No està obligada a contestar-me si no vol.

—Bé. Bé! Ja ho has sentit, Mila. No contestis.

La jove va esclafar la burilla al cendrer. Es va fregar les mans i es va quedar mirant-se-les com si busqués algun fragment de pintaungles escrostonat.

—L'Anton estava arruïnat —va revelar, ignorant l'advertència de l'espanyol—. Des de feia anys els seus negocis no anaven bé i tenia molts deutes, tot i que en desconec els detalls, no me'ls explicava. El que sé és que havia confiat la seva recuperació econòmica al Verus. Ell mateix l'havia dissenyat i construït, i, sincerament, era un bon cotxe.

—Prou bo per guanyar totes les carreres?

—No. Guanyar és molt difícil mentre corrin les

fletxes de plata, però n'hi ha prou quedant entre els tres primers per endur-se un bon pessic en premis al final de la temporada. També es pot ingressar per patrocinis i publicitat. N'hi hauria hagut prou per eixugar una mica del deute i tirar endavant. Això és el que deia ell.

—Aleshores, madame, segons vostè, l'accident del seu marit es va produir perquè va patir una indisposició al volant, oi?

—No ho puc assegurar, esclar, però sabent les condicions tan penoses amb què va córrer i de la manera que, segons expliquen els testimonis, el cotxe es va comportar com si no hi hagués ningú al volant, crec que és el més probable.

—No pot ser que fos una fallada mecànica?

—Sí, esclar que pot ser que fos una fallada mecànica, això sempre és possible, però l'Anton era molt escrupolós quan revisava el cotxe abans de les curses, i en Philippe encara ho és més.

L'inspector sabia que la jove es referia a Philippe Boucher, el mecànic de l'equip, que també era a la llista de testimonis que volia interrogar, tot i que encara no ho havia fet.

—Jo no soc cap expert en cotxes, madame, però m'imagino que per molt que es revisin sempre hi ha la possibilitat que fallin.

La dona va alçar la vista i la va fixar en algun punt de l'horitzó marí. Va assentir a poc a poc.

—Tant de bo es demostrï que va ser així. Si va ser culpa de la màquina, jo em trauré un pes de sobre.

El policia es va sorprendre contemplant abstret el

perfil de madame Kovac. Va brandar lleument el cap i va reprendre l'interrogatori.

—I, digui'm, hi ha algú que pogués tenir interès que monsieur Behra no acabés la cursa del diumenge?

—Els seus creditors no, per descomptat. I si està pensant en mi, cregui'm que la ruïna de l'Anton també és la meva. No tenia cap assegurança de la qual jo em pogués beneficiar.

En Lafont es va acabar la beguda. Si bé seria absurd per part d'ella mentir sobre l'assegurança, ho hauria de comprovar.

—Tenia gaires enemics el seu marit?

—Esclar que sí. Alguns. No s'arriba on havia arribat l'Anton sense fer enemics pel camí: en els negocis, en les carreres... Són dos mons molt competitius. I l'Anton és... era molt ambiciós i poc escrupolós. Miri, no sé amb quantes persones ha parlat ja, però tard o d'hora acabarà descobrint que el meu marit no era un home gaire popular. Ara bé, si el que vol és que li assenyali alguna persona que l'odiés tant per voler-lo matar... No ho sé, em costa de creure que n'hi hagi cap.

—M'agradaria fer-li una pregunta personal, madame. Contesti-la només si vol, esclar, no vull pas que el seu amic s'enfadi. Vostè era feliç en el seu matrimoni?

Tal com havia anticipat l'inspector, l'Eduardo de Aranzana es va remoure al seient amb un ostentós cruixit de vímet.

—Per l'amor de Déu! Això és intolerable! Mila, no contestis.

De nou, la jove va demostrar que tenia voluntat

pròpia. Per primera vegada, va mirar fixament en La-font amb aquells ulls que eren un univers.

—No se'ns podia considerar un matrimoni ideal, per dir-ho així. Ni tan sols convencional. Potser sí al principi, però va ser una lluna de mel que només va durar sis mesos. Després...

—Què va passar?

—A cap dona li agrada no ser la prioritat del seu marit, i l'Anton havia anteposat moltes coses a mi: les seves empreses, els seus cotxes, les seves aficions... També sé que hi havia altres dones, tot i que elles tampoc eren una prioritat per a ell. Ni tan sols crec que fossin més importants que jo. Però n'hi havia. Jo tenia molts disgustos, discutíem constantment. Almenys al principi; després una s'hi acostuma.

—Conec dones que s'han divorciat per menys. Vostè no és partidària del divorci, madame?

—No hi estic en contra. De fet, vaig pensar moltes vegades de demanar-li el divorci... Però al final... Vaig arribar a la conclusió que em compensava estar casada amb ell. L'Anton em tractava bé, em consentia tots els capricis, em donava llibertat per fer el que volgués. No em censurava, no em dominava. Això és una cosa que no es pot dir de gaires homes. Alguns cobren un preu massa alt pel seu amor. L'Anton, no. Ell m'estimava a la seva manera: no donava gaire, però tampoc demanava gaire. Havíem assolit un bon compromís.

—I vostè, tenia alguna aventura?

—No —va contestar contundent—, no m'interessaven les aventures. Ja veu que no soc una persona gaire romàntica.

—Ecolti, inspector —va tornar a intervenir l'espanyol—, crec que la madame ja ha sigut molt pacient amb tot això. Està clar que, en el pitjor dels casos, monsieur Behra es va desmaiar al volant a causa del seu estat. No cal buscar tres peus al gat, i menys a costa de la reputació de la seva esposa.

L'inspector anava a dir alguna cosa, però finalment s'hi va repensar. Aquell espanyol saberut no es mereixia cap rèplica. Va deixar el got a la taula i va donar per acabada la visita.

—Molt bé, madame. —Es va posar dret amb penes i treballs, com si el seu voluminós cos hagués quedat encaixat entre els braços de la butaca—. Li agraeixo la seva sinceritat i el seu temps. No la tornaré a molestar, de moment.

La Kovac i l'Aranzana també es van aixecar dels seients i, mentre el policia recollia el barret i la jaqueta, la dona li va preguntar:

—Vostè sap quan m'entregaran el cadàver del meu marit? M'agradaria poder fer l'enterrament i el funeral i acabar d'una vegada amb... tot això.

L'espanyol li va acariciar l'esquena.

—Quan el forense acabi l'autòpsia, madame. Em temo que encara trigarà uns quants dies més, però miraré si puc fer res per agilitzar-ho.

—Moltes gràcies, inspector. És molt amable.

En Jules Lafont es va calar el barret i es va disposar a anar-se'n, però abans de fer mitja volta va recordar que es deixava una cosa al tinter.

—Permeti'm una última pregunta, madame: com se l'ha fet aquest hematoma que té a la cara?

—Vaig rellicsar quan sortia de la banyera.

—Sí, aquestes coses passen... Bé, repeteixo: moltes gràcies i bona tarda.

En Jules Lafont va travessar vacil·lant la coberta del iot i la passarel·la. Estava desitjant tornar a terra ferma. Es notava el cap embotornat, com si en comptes d'un got de conyac n'hagués begut mitja ampolla. Per descomptat, en cas d'haver de tornar a interrogar madame Kovac, cosa que no descartava, ho faria a la comissaria, a terra ferma.

Aquella dona l'intrigava. Al llarg de la seva vida, tant dins com fora de la seva professió, havia conegut moltes vídues, i si hi havia una cosa que se'ls pressuposava era la seva profunda pena. Per això, la que no en sentia de debò en fingia: era el que s'esperava d'una vídua. Ara bé, tot i que no estava segur que madame Behra sentís aflicció, no tenia el més petit dubte que en cap moment s'havia molestat a fingir-ne. Només s'havia molestat a semblar sincera. Sincera fins i tot per a això. I el policia es preguntava per què.

D'altra banda, la noia li agradava, li queia bé. *La malparida és una seductora de primera sense pretendre-ho*, va pensar en Lafont. *O sense semblar-ho, si més no*.

Abans d'abandonar el moll, en Jules Lafont es va girar per fer una última ullada al *Liberté*. L'Eduardo de Aranzana i la Mila Kovac estaven agafats de la mà cara a cara, molt a prop l'un de l'altra. Llavors, ella va repenjar el cap al pit d'ell, que tot seguit la va envoltar amb els braços.

No, la noia no havia sigut del tot sincera, perquè era evident que aquells dos tenien una aventura. Però

per què no feien res per amagar-la? Per què la mada-me contradeia les seves pròpies paraules amb aquells gestos tan obvis? Sí, definitivament, ella l'intrigava. L'intrigava molt.

L'Eduardo de Aranzana va esperar que el policia s'hagués allunyat del iot per protestar amb un esbufec:

—Per l'amor de Déu! Em pensava que no se n'aniria mai!

Va parlar en espanyol, com sempre que estaven a soles. La Mila deia que no el volia oblidar. Es va girar cap a ella i es va alarmar quan li va veure la cara pàl·lida i seriosa. Se li va acostar i, amb un gest afectuós, li va passar un floc de cabells per darrere l'orella.

—Estàs bé?

La Mila no va saber què contestar. A part d'aquelles constants ganes de vomitar que tenia des de la mort de l'Anton, se sentia buida, com si el món es mogués al seu voltant i ella estigués paralitzada, incapaç de pensar què fer o què dir més enllà del segon següent. Però com li podia explicar això a en Dudu?

—Sí. —Va fingir un somriure.

El noi va agafar el got de llimonada i l'hi va donar.

—No l'has ni tastat, i amb aquesta calor et deshidrataràs. Va, beu-ne una mica.

Ella el va obeir com un autòmat, però amb prou feines va fer un parell de xarrups abans de tornar a deixar el got a la taula. L'Eduardo li va agafar les mans.

—Per què no te'n vas al llit i intentes descansar?

—No, ara no podria. Estaria donant voltes tota l'estona a la conversa amb aquest policia.

—Esclar... S'ha comportat amb molt poca consideració, la veritat, i tu... Bé... No creus que has sigut massa sincera amb ell?

—Només li he explicat el que tard o d'hora acabarà esbrinant. Si l'hagués enganyat, la mentida s'hauria girat en contra meva.

—Ho entenc, però... Cal anar amb compte, aquests païos només volen algú a qui carregar-li la culpa. No els ho hem de posar fàcil.

La jove va arronsar les espatlles.

—Total, què? L'Anton està mort i jo no sé què faré amb la meva vida.

—No diguis això, *ma chérie*. Precisament ara és quan pots recuperar la teva vida. I jo seré al teu costat sempre que em necessitis.

La Mila li va dedicar una mirada plena de tendresa i agraïment. Esgotada, va repenjar el cap al seu pit i es va refugiar en l'abraçada que li oferia.

—Tant de bo no t'hagessis casat mai amb aquell home —va xiuxiuejar en Dudu amb la barbeta repenjada a la seva coroneta.

—Tant de bo no ho hagués hagut de fer. Tant de bo.